

Arrest

nr. 203 259 van 27 april 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, die verklaren van Wit-Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X, op 13 november 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 september 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 april 2009 dienden de verzoekende partijen een aanvraag in op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in functie van hun zoon.

1.2. Op 24 januari 2013 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij hun aanvraag op grond van artikel 9ter ongegrond werd verklaard.

1.3. Op 22 april 2013 dienden de verzoekende partijen een aanvraag in op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in functie van mevrouw E. T., ook de eiseres genoemd.

1.4. Op 4 juni 2013 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij hun aanvraag op grond van artikel 9ter ongegrond werd verklaard.

1.5. Tegen beide ongegrondheidsbeslissingen gingen de verzoekende partijen in beroep bij de Raad.

1.6. Op 27 september 2013 vernietigde de Raad beide ongegrondheidsbeslissingen, zijnde diegene over de aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in functie van de zoon en diegene in functie van de eiseres.

1.7. Op 21 november 2013 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 10 april 2009 in functie van haar zoon ongegrond werd verklaard.

1.8. Verzoekende partijen gingen in beroep tegen deze beslissing en de Raad vernietigde de bestreden beslissing betreffende de aanvraag in functie van de zoon op 27 april 2017.

1.9. Op 28 september 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 10 april 2009 in functie van de zoon ongegrond werd verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“Mijnheer de Burgemeester, Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.04.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door : B(...) A(...) geboren te (...) op (...) T(...), E(...) (PP: T(...), A(...)) B(...) D(...) nationaliteit: Wit-Rusland adres: (...) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 27.01.2010 deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is. Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen. We verwijzen naar het medisch verslag opgesteld door de arts-adviseur op 26.09.2017 (zie gesloten omslag in bijlage). Derhalve 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken.”

1.10. Op 28 september 20178 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van twee bevelen om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de respectievelijk tweede en derde bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIEP TE VERLATEN De heer Naam + voornaam: B(...), A(...) geboortedatum: (...) geboorteplaats: (...) nationaliteit: Wit-Rusland wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis

ten voile toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving. **REDEN VAN DE BESLISSING:** Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten: o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum. Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat: o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene ontving al een bevel om het grondgebied te verlaten op 12.02.2014. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog altijd illegaal op het grondgebied.”

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN De mevrouw, Naam + voornaam: T(...), E(...) geboortedatum: (...) geboorteplaats: (...) nationaliteit: Wit-Rusland wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving. **REDEN VAN DE BESLISSING:** Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten: o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum. Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat: o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene ontving al een bevel om het grondgebied te verlaten op 12.02.2014. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog altijd illegaal op het grondgebied.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel, dat zich richt tegen de ongegrondheidsbeslissing op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), werpen de verzoekende partijen de schending op van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de rechten van verdediging en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“Kennelijk gebrek aan materiële en formele motivering in strijd met het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, met name het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid, schending van artikel 3 E.V.R.M., schending van het recht van verdediging;

De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding. Deze motiveringsplicht heeft "drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn. Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

- 1. De bestreden beslissing en het advies*

De bestreden beslissing van 28.09.2017 is samenvattend als volgt gemotiveerd : "Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in

toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen. We verwijzen naar het medisch verslag opgesteld door de arts-adviseur op 26.09.2017 (zie gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) Kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) Kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken."

2. Discussie

Overwegende dat de bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat de aanvraag ongegrond wordt verklaard, omdat men oordeelt dat het medisch probleem niet zou kunnen weerhouden om een verblijfsvergunning te bekomen; Dat het advies van de arts-adviseur tot de conclusie komt dat: "uit het voorgelegd medische dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke infrastructuur en specialismen voor de nodige medische controles, opvolging en eventuele nazorg (brilaanpassing) bestaan in het herkomstland. Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de oogproblematiek geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Wit-Rusland (herkomstland). Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

2.1. Dat de controle van de administratieve rechter zich niet beperkt tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar ook en voornamelijk de controle van de juistheid, van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven omvat. Dat derhalve de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant moeten zijn, zij moeten een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden. Dat het rechterlijk toezicht op de motieven hier alleen insluit dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwetsieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (juridische juistheid der motieven). Dat het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.2. Dat overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet een vreemdeling een machtiging tot verblijf in het Rijk kan aanvragen, indien deze op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft'. Dat teneinde een beoordeling te kunnen maken omtrent de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van medische redenen, aldus steeds de situatie in het land van herkomst of het land van verblijf dient worden afgetoetst, in casu Wit-Rusland, aangezien het bestaan van het bepaalde reële risico in hoofde van de aanvrager onlosmakelijk is verbonden met het gegeven of een behandeling in het land van herkomst mogelijk is. Dat uit de medische certificaten die aan de aanvraag tot machtiging tot verblijf werden gevoegd duidelijk blijkt dat de eiseres lijdt aan ernstige aandoeningen die behandeling zonder enige onderbreking behoeven: een adequate behandeling is levenslang noodzakelijk: medicamenten (Serlain, Abilify, Diazepam en Zolpidem), een psychotherapie alsook een crisisopvang bij extreme decompensatie. Overwegende dat in het advies van de arts-adviseur en de bestreden beslissing geen rekening is gehouden met de concrete financiële toegankelijkheid van de medische zorgen, wat wel een aspect is dat de eisers hebben aangehaald in hun aanvraag tot machtiging tot verblijf en dat dus ernstiger had moeten worden onderzocht; Dat aldus, in de aanvraag tot machtiging tot verblijf de eisers hebben laten gelden: "Deze vrees voor een slechte zorg in geval van terugkeer naar Wit-Rusland is zeer terecht, gelet op de bevindingen vermeldt in het verslag van de Speciale Verslaggever van de Verenigde Naties wat betreft het recht op de hoogst mogelijke standaard van fysieke en mentale gezondheid (stuk 4: Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, 15 januari 2007, verslag van de Speciale Verslaggever over de situatie van mensenrechten in Wit-Rusland, .40). In

dit verslag staat vermeld dat de uitgaven van de overheid in Wit-Rusland in de sector van de gezondheid is gezakt (stuk 4, op.cit.,.40). Het verslag maakt eveneens melding van het feit dat Wit-Rusland een uiterst corrupt land is (2.1 op 10, waarbij 0 de hoogst mogelijke graad van waargenomen corruptie voorstelt). Op basis van de beschikbare data wordt vastgesteld dat de uitgaven van de overheid in Rusland onmogelijk kunnen worden gedragen door de opbrengsten van de economie van dit land dat uiterst gecentraliseerd en nogal gesloten is zodat de oorsprong van de uitgaven van het land naar alle waarschijnlijkheid voor een groot deel illegaal van aard zal zijn (stuk 4, op.cit.,.46). Gezien de hoge graad van corruptie in Wit-Rusland, is het ook een dagelijkse realiteit dat, om nodige gezondheidszorgen te krijgen, er bijkomende informele betalingen moeten worden gedaan aan de dokters en ook om medicijnen te krijgen. Dit heeft tot gevolg dat een degelijke gezondheidszorg onbetaalbaar is voor gewone mensen dat er dus onvoldoende financiële toegankelijkheid is tot de nodige gezondheidszorgen voor mijn cliënten. Er werd reeds verschillende keren geoordeeld door de Raad van State dat er eveneens rekening moet worden gehouden met de financiële toegankelijkheid van de gezondheidszorg en niet alleen met de concrete beschikbaarheid en fysieke toegankelijkheid van de nodige medische behandeling. Gezien mijn cliënt reeds jaren in België verblijven en niet de mogelijkheid hebben om op legale wijze in hun eigen levensonderhoud te voorzien door arbeid, gezien hun administratieve toestand, hebben zij ook geen geld kunnen sparen zodat zij op financieel gebied de kost niet zullen kunnen dragen van de medische behandelingen van hun zoontje in geval van terugkeer naar Wit-Rusland." Overwegende dat de bestreden beslissing op manifest onvoldoende wijze rekening heeft gehouden met deze argumenten betreffende de financiële toegankelijkheid van de medische behandeling en opvolging die hun zoontje nog steeds nodig heeft; Dat wat betreft de toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst er melding wordt gemaakt in het advies van de arts-adviseur dat gezondheidszorg in Wit-Rusland georganiseerd is als een publiek gemanaged en gefinancierd systeem met de regering als voornaamste partner voor financiering van de gezondheidszorg en dat het een gedeelde kost is waar de staat 3/4 van bijdraagt en de gezinnen 20% en de rest van de financiering zou worden gedragen door staatsbedrijven; Dat er eveneens wordt verwezen naar de Grondwet van Wit-Rusland en de wet aangaande de garantie van minimale sociale standaardvoorzieningen die bepalen dat de staat de verplichting heeft om te voorzien in sociale voordelen waaronder gezondheidszorg en dat deze gezondheidszorg voor iedere inwoner toegankelijk zou zijn en de kosten worden gedragen door de staat en dat medicatie eveneens gratis zou zijn; Dat wel wordt toegegeven dat ambulante medicatie zoals de aankoop van een bril voor eigen rekening is; Dat als bron van deze informatie wordt verwezen naar de informatie van Medcoi, waarbij wordt verwezen naar een url, die niet toegankelijk is voor de eisers, omdat er een username en een paswoord moet worden opgegeven; Dat het daarom voor de verzoekers onmogelijk is om hun verweermiddelen te laten gelden ten aanzien van dergelijke informatie die niet publiek toegankelijk is en dit niet afdoende is als motivering voor de bestreden beslissing; Dat bovendien de arts-adviseur op geen enkele wijze verwijst naar de argumenten die de eisers hebben laten gelden in verband met de corruptie in Wit-Rusland waardoor er veel informele betalingen moeten worden gedaan en een degelijke gezondheidszorg onbetaalbaar is voor de gewone mensen, wat toch een belangrijk argument is aangehaald door de eisers en die de onvoldoende financiële toegankelijkheid van de gezondheidszorgen aantoont; Dat wanneer een dergelijk belangrijk element betreffende de ontoegankelijkheid van de gezondheidszorg wordt aangehaald de tegenpartij ook de verplichting heeft om de bestreden beslissing hieromtrent te motiveren en deze financiële toegankelijkheid gebaseerd op het argument van de corruptie wat een hogere financiële last voor de gezinnen tot gevolg heeft, moet onderzoeken wat in casu niet is gedaan; Dat de bestreden beslissing en het advies van de arts-adviseur met geen woord rept over dit probleem van corruptie en de financiële ontoegankelijkheid die daaruit voortvloeit; Dat dit een kennelijk gebrek aan formele motivering inhoudt in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen in combinatie met een schending van de artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, als ook een schending van het algemeen rechtsbeginsel van administratief recht, met name het beginsel van de zorgvuldigheid, schending van het recht van verdediging en schending van artikel 3 van het EVRM;"

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de

voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.1.3. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Naar luid van artikel 9ter, § 1, eerste lid van die wet kan een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde worden aangevraagd door *“de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*.

Luidens de bewoordingen ervan, is ze volledig opgehangen aan het advies van de arts-adviseur van 9 mei 2017. Een motivering door verwijzing naar deze uitgebrachte adviezen is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkenen ter kennis zijn gebracht. Bovendien moeten het desbetreffende stuk zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN). Aan de eerste en derde voorwaarde is alvast voldaan.

Het medisch advies luidt als volgt:

“Geachte heer, B. D. (...) Mannelijk Nationaliteit : Wit-Rusland Geboren op 08.05.2007.

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 10-4-2009. Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

Standaard Medisch Getuigschrift dd. 16-3-2009 van dr. M(...), oftalmoloog, met diagnose van congenitaal alternerend convergent strabisme met ingreep en opvolging nodig tot leeftijd van 10 jaar. Ingreep werd uitgevoerd op 30-6-2008

Verslag van controle op 10-8-2009, 1 jaar na ingreep: mooie rechte oogstand, intermitterend met hyperforie van het rechter oog

Tweede verslag controle dd. 10-8-2009: omwille van licht astigmatisme werd een brilcorrectie voorgeschreven

Attest van controle dd. 10-8-2009

Voorschrift en attest voor bril dd. 21-4-2010

Controle orthoptie dd. 16-2-2011: zonder bril rechte oogstand, gezichtsscherpte 5/9 rechts, 5/6 links

Controle oftalmologie 27-6-2011

Raadpleging oogziekten 9-1-2012: matige exotropie van het rechter oog

Standaard Medisch getuigschrift dd. 9-12-2012: ingreep voor strabisme, regelmatige opvolging nodig

Attest van ziekenhuis Wit-Rusland (Vitebsk) dat de nodige zorg onmogelijk is aldaar. Dd. 2-2-2010

Afspraak op 23-8-2017 UZ Leuven

Standaard Medisch getuigschrift dd. 6-9-2017 van dr. C(...), oftalmoloog UZ Leuven: met de volgende informatie: o Strabisme ingreep in 2008 en 2013 met residueel-rechte oogstand: GEEN THERAPEUTISCHE OF SPECIALISTISCHE OPVOLGING MEER NOODZAKELIJK o Opvolging jaarlijks met eventueel brilaanpassing.

Uit de verschillende medische attesten kunnen we het volgende besluiten:

Het betreft hier een jongetje uit Wit-Rusland geboren op 8-5-2007 met een congenitaal strabisme.

Hij onderging 2 maal een ingreep, de eerste werd gedocumenteerd in het dossier namelijk op 30-6-2008 met opvolging.

Na de ingreep dient betrokkene een bril te dragen.

Laatste consult in UZ Leuven vermeldt een goede evolutie postoperatief met een rechte oogstand en nood aan een bril. Er is evenwel geen therapeutische of specialistische opvolging meer noodzakelijk, alleen eventueel een brilaanpassing.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is:

Aanvraag Medcoi van 15-6-2017 met het unieke referentienummer 9661

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat de mogelijkheid van controle bij een oogarts voor aanpassing van de bril beschikbaar is.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen afgegeven worden. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteitszorg zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager. De gezondheidszorg in Wit-Rusland is georganiseerd als een publiek gemanaged en gefinancierd systeem met de regering als voornaamste partner voor financiering van de gezondheidszorg. Het is een gedeelde kost waar de staat Va van bijdraagt, de gezinnen 20%. De rest van de financiering wordt gedragen door staatsbedrijven. Het systeem is gebouwd op een uitgebreid netwerk van faciliteiten die vooral in bezit zijn van de staat. Eerste en tweede lijn geneeskunde worden georganiseerd op lokaal niveau, derde lijn geneeskunde is in handen van het ministerie van volksgezondheid. De opbouw is zeer hiërarchisch en de beslissingen worden centraal genomen. Er zijn zeer weinig private initiatieven. De grondwet van Wit -Rusland samen met de Wet aangaande de garantie van minimale sociale standaardvoorzieningen (Law of the Minimum State Social Standards) bepalen dat de staat de verplichting heeft om in te voorzien namelijk sociale voordelen waaronder gezondheidszorg. Gezondheidszorg is voor iedere inwonertoegankelijk en de kosten worden gedragen door de staat. Ondanks het feit dat er geen lijst van voorzieningen bestaat wordt ipso facto alle kosten gedragen door de staat. Dit houdt in dat alle diagnostiek en behandelingen , spoedzorg, zorg tijdens de wachtdienst, publieke voorzieningen in kader van gezondheidszorg, sommige zorg voor ouderen en gehandicapten en long-term behandeling voor mentale aandoeningen gratis zijn. Medicatie is eveneens gratis. Ambulante medicatie is meestal voor eigen rekening zoals ook de tandzorg en de aankoop van een bril. Sommige inwoners hebben recht op een tegemoetkoming en de prijs wordt bepaald door het ministerie van Volksgezondheid. Bijkomende vormen van verzekering zijn niet gangbaar en slecht 0.2% van de bevolking heeft en bijkomende verzekering. Betrokkene is hier met zijn ouders. Aldus kunnen de ouders instaan voor de eventuele (financiële) kosten van de zorg voor betrokkene (aanpassing van de bril). Conclusie: Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke infrastructuur en specialismen voor de nodige medische controles, opvolging en eventuele nazorg (brilaanpassing) bestaan in het herkomstland. Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de oogproblematiek geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Wit Rusland (herkomstland).

Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

Het komt aan de verzoekende partijen toe om met concrete en bewijskrachtige argumenten aannemelijk te maken dat dit advies niet voldoet.

2.1.4. In eerste instantie stellen de verzoekende partijen dat uit de medische certificaten die bij de aanvraag werden gevoegd duidelijk blijkt dat “de eiseres” lijdt aan ernstige aandoeningen die behandeling zonder enige onderbreking behoeven en dat een adequate behandeling noodzakelijk is en levenslang in de zin van medicijnen, psychotherapie en crisisopvang bij extreme decompensatie.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vooreerst vast dat de eerste bestreden beslissing de aanvraag betreft van 10 april 2009 die werd genomen op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in functie van de zoon. De verzoekende partijen verwijzen echter naar de aandoeningen van “de eiseres” die de aanvraag van 22 april 2013 betreft en die niet het voorwerp is van het huidig beroep. De verzoekende partijen kunnen dus niet dienstig verwijzen naar elementen uit de aanvraag in functie van “de eiseres” in het huidige beroep. Het medisch advies spreekt zich immers enkel uit over de aanvraag van B. D.

2.1.5. Verder blijkt dat de arts-adviseur tot de bevinding komt: *“Laatste consult in UZ Leuven vermeldt een goede evolutie postoperatief met een rechte oogstand en nood aan een bril. Er is evenwel geen therapeutische of specialistische opvolging meer noodzakelijk, alleen eventueel een brilaanpassing”*. De arts-adviseur baseert zich op *“Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is: Aanvraag Medcoi van 15-6-2017 met het unieke referentienummer 9661”*. Deze informatie bevindt zich in het administratief dossier. Op grond van het onderzoek besluit de arts-adviseur: *“Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat de mogelijkheid van controle bij een oogarts voor aanpassing van de bril beschikbaar is”*.

Het medisch dossier is beperkt tot de mogelijkheid van controle bij een oogarts voor aanpassing van de bril. Dat blijkt ook uit het middel waarin wordt gesteld *“Dat wel wordt toegegeven dat ambulante medicatie zoals de aankoop van een bril voor eigen rekening is”*.

De kritiek van de verzoekende partijen dat wordt *“verwezen naar een url, die niet toegankelijk is”* is niet dienstig omdat de informatie waarop de arts-adviseur zich baseert zich in het administratief dossier bevindt.

In zoverre de verzoekende partijen betogen dat de financiële toegankelijkheid van de medische zorgen niet werd onderzocht, verwijst de Raad naar volgend motief uit het advies van de ambtenaar-geneesheer: *“Gezondheidszorg is voor iedere inwoner toegankelijk en de kosten worden gedragen door de staat. Dit houdt in dat alle diagnostiek en behandelingen, spoedzorg, zorg tijdens de wachtdienst, publieke voorzieningen in kader van gezondheidszorg, sommige zorg voor ouderen en gehandicapten en long-term behandeling voor mentale aandoeningen gratis zijn. Medicatie is eveneens gratis. Ambulante medicatie is meestal voor eigen rekening zoals ook de tandzorg en de aankoop van een bril. Sommige inwoners hebben recht op een tegemoetkoming en de prijs wordt bepaald door het ministerie van gezondheid.”*

In het medisch advies wordt niet op kennelijk onredelijke wijze gemotiveerd: *“Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen afgegeven worden. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteitszorg zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het*

gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager."

De kritiek van verzoekende partijen over vermeende corruptie in Wit-Rusland doet geen afbreuk aan het onderzoek en de conclusie van de arts-adviseur. Door te verwijzen naar de corruptie in de gezondheidszorg en informele betalingen die gebeuren, tonen verzoekers op zich niet aan dat de medische behandeling en opvolging niet toegankelijk zouden zijn in Wit-Rusland.

Uit het medisch advies blijkt overigens dat er geen nood is aan een therapeutische of specialistische opvolging, enkel eventueel een brilaanpassing.

Het loutere feit dat verzoekende partijen het niet eens zijn met de beoordeling door de arts-adviseur, toont niet aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze zou zijn genomen. Verzoekende partijen geven in wezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de ernst van de medische aandoeningen dan de beoordeling die door de ambtenaar-geneesheer werd gemaakt. Het onderzoek van deze andere medische beoordeling nodigt de Raad echter uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort, enerzijds, alsook tot een medische appreciatie die enkel toekomt aan de ambtenaar-geneesheer, anderzijds. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen en na te gaan of het bestuur in deze niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. In dit geval tonen verzoekende partijen met hun kritiek niet aan dat de ambtenaar-geneesheer onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland.

Gelet op het boven gestelde, dient de Raad vast te stellen dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de ambtenaar-geneesheer zijn advies niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat het advies is gestoeld met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Evenmin tonen verzoekende partijen aan dat de gemachtigde inzake het determinerende motief een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt of dat de bestreden beslissing, waarvan het medisch advies integraal deel uitmaakt, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze werd genomen of met miskennis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel, dat zich richt tegen de tweede en de derde bestreden beslissing, werpen de verzoekende partijen de schending op van de artikelen 7, 1^e lid en 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet.

Het middel luidt als volgt:

"Overwegende dat de eisers nog een afzonderlijk middel aanhalen ten aanzien van de bijlagen 13 die hen werden betekend en die zijn gebaseerd op het artikel 7, 1^e lid, ten eerste van de wet van 15 december 1980 en het artikel 74/14 §3 van de Vreemdelingenwet waarbij de termijn om het grondgebied te verlaten wordt herleid naar 0 dagen omdat de eisers geen gevolg zouden hebben gegeven aan een eerdere beslissing tot verwijdering, namelijk de bevelen om het grondgebied te verlaten van 12 februari 2014; Dat eerst en vooral moet worden vastgesteld dat het artikel 74-14, ten derde van de Vreemdelingenwet wordt geschonden door de bijlagen 13, gezien er niet van de eisers kan worden verwacht dat zij gevolg zouden hebben gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 12 februari 2014, gezien deze bevelen werden vernietigd door Uw Raad in een arrest van 29 september 2017 (nr. 192 893), evenals de voorgaande beslissing van ongegrondheid van de aanvraag tot medische regularisatie van 22 november 2013 die eveneens werd vernietigd met een arrest van 27 april 2017 (nr. 186 011), waardoor de eisers opnieuw in het bezit werden gesteld van attesten van immatriculatie en dus in concreto sinds de beslissing van ontvankelijkheid van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf van 27 januari 2010 legaal in België verblijven; Dat daarom de eisers op januari 2018 al 8 jaar legaal in België verblijven, zodat de tegenpartij in de bijlagen 13 niet kon

oordelen, krachtens artikel 7, 1e lid ten eerste van de Vreemdelingenwet dat de eisers niet in het bezit zouden zijn van de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, gezien zij sinds de beslissing van ontvankelijkheid van hun aanvraag tot medische regularisatie daterend van 27 januari 2010 legaal op het Belgisch grondgebied verbleven; Dat ook op totaal onwettige wijze de termijn naar 0 dagen werd herleid, gelet op het ononderbroken legaal verblijf van de eisers; Dat dit dus een schending uitmaakt van de artikelen 7, 1e lid, ten eerste en 74-14 §3 van de Vreemdelingenwet;”

2.2.2. Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

(...)

§ 3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

(...)

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

2.2.3. Verzoekers hebben geen inhoudelijke kritiek op het determinerend motief van de bestreden bevelen: *“artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum.”* Dit motief blijft ongemoeid. Er dient te worden vastgesteld dat niet blijkt welk actueel belang de verzoekende partijen hebben bij het aanvoeren van de schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Het belang dient immers niet alleen te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, doch het dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De verzoekende partijen kunnen conform artikel 74/14, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen verkrijgen om vrijwillig uitvoering te geven aan de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, die hen op 15 oktober 2017 ter kennis werden gebracht. De Raad kan slechts vaststellen dat de kritiek van de verzoekende partijen er hoogstens toe kan leiden dat een vrijwillige vertrektermijn van dertig dagen diende te worden gegeven, termijn die reeds geruime tijd is overschreden. Er blijkt niet dat de verzoekende partijen gedurende deze termijn op gedwongen wijze van het grondgebied werden verwijderd. Derhalve kan niet worden vastgesteld dat de verzoekende partijen nog enig belang hebben bij deze grief.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC